

El judici als Pujol i TV3

Aquestes darreres setmanes s'està duent a terme, a la Audiencia Nacional de Madrid, el judici pel suposat blanqueig de capitals, el tema de la deixa de l'avi Florenci, de la família del MHP Jordi Pujol i Soley. Us aconsello que seguiu les cròniques que fa el periodista Quico Sallés de cada jornada judicial. En aquestes cròniques veiem clarament com funciona el "deep State" espanyol. Com poden abocar una quantitat incalculable de diners amb el sol fet de perjudicar e intentar humiliar a la família del President Pujol. No estic defensant, en cap cas, si el primogènit va actuar correctament o no, només dic que segur que a España hi ha gent que ha defraudat i robat molts més diners i, no per això, s'han investigat ni s'han gastat tants diners empaitant-los i, encara menys, utilitzant tots els mitjans, diguem-li clavegueres, de l'estat, per criminalitzar-los. La instrucció del judici, pels que som d'aquest mon jurídic, és de les més barroeres que s'han fet, per part del jutjat instructor i per part de l'acusació, la fiscalia espanyola i l'advocacia de l'estat. Estan intentant demostrar que el fill gran es va lucrar i, de retruc, va pagar comissions a l'antiga Convergència. I, ara per ara, no han aconseguit demostrar-ho. TV3, la nostre, fa un seguiment irregular de la vista. Si us hi fixeu, només en parla quan algun testimoni s'apropa a les tesis de l'instructor. Quan algun

policia diu alguna versemblança que pugui donar credibilitat a la matussera acusació. Quan, gràcies a les cròniques d'en Quico Sallés, surt algun testimoni favorable a la família Pujol, TV3 no diu res. És totalment vergonyós aquest biaix que està fent TV3. Una televisió modèlica en els seus començaments, fundada precisament en època del MHP Pujol i ara en mans de cretins, que es fan dir periodistes, totalment partidistes, tant del PSC, com dels Comuns com d'ERC. M'agradaria tenir temps per comptar, cronòmetre en mà, quants minuts surten aquests tres partits. Com si fos en època electoral. Fan servir una televisió pública com si fos seva. Menystenint a la majoria de catalans. Caldrà fer una bona neteja, si algun cop algú diferent a ells guanya les eleccions. Costarà molts diners fotre fora tants mals professionals, però el prestigi perdut paga la pena recuperar-lo. I el cas de la família Pujol és només un de tants. El biaix de la guerra de Gaza, la submissió a les notícies espanyoles, temporals d'Andalusia, per exemple, son altres exemples de la decadència d'aquesta televisió pública que va ser un model als seus començaments. Recuperar TV3 per a Catalunya ha de ser una prioritat per qualsevol partit que es digui independentista!

Albert Aragonès
President de Reagrupament

Sumari

La conquesta del cel republicà

per Roser Garcia

PÀGINA 2

Llengua i país

per Teresa Casals

PÀGINA 3

Eduard Toldrà, quan la naturalitat esdevé nacionalisme

per Ramon Alonso

PÀGINA 4

Dignitat a l'ensenyament: per què m'he plantat aquest 11 de febrer?

per Nicolau Sagrera

PÀGINA 5

La conquesta del cel republicà

El títol és literal, correspon a Mari Pepa Colomer, la pionera de l'aviació republicana.

Maria Josep Colomer i Luque (Barcelona 2013) va decidir trencar les expectatives de gènere i de classe social. No només va ser la primera dona catalana en obtenir el títol de pilot (la tercera de l'estat espanyol), sinó que es convertí en símbol de la modernitat i emancipació femenina de la Segona República.

La burgeseta va demostrar de ben petita una determinació imparable, s'escapava de l'escola per anar a l'aeròdrom de Sabadell on mirava fascinada els aparells voladors.

L'any 1931, el mateix any que es proclamava la República, Colomer feia història en obtenir el seu carnet de pilot amb només 18 anys. Aquest fet no va ser una anècdota aïllada; va ser el tret de sortida d'una carrera meteòrica que la portaria a ser la primera dona instructora de vol a Espanya.

La Segona República fou un bri d'aire, modern i renovador, que cercava equiparar aquella societat carca de l'Estat Espanyol amb els països moderns d'Europa. Així doncs la Mari Pepa encaixava a la perfecció. Representava la "dona nova": independent, valenta, tecnològica i trencadora de motlles.

No es conformava "només" en volar, ampliava camp: concursos d'acrobàcia, transport de mercaderies i tot això cridava l'atenció de la premsa. La Generalitat de Catalunya, conscient del seu

potencial, la va utilitzar sovint com a ambaixadora d'una societat catalana que es volia moderna i progressista.

Amb l'alçament militar del 1936 i esclat de la guerra, la seva va deixar de ser una activitat recreativa i reivindicativa per a esdevenir crucial. La Mari Pepa no va dubtar en posar-se al servei de la República, ica. Com a oficial de l'Exèrcit de l'Aire, la seva tasca va ser gran en quantitat i qualitat:

- Formació de nous pilots. Centenar de joves que van defensar a la república foren els seus alumnes.
- Vols d'enllaç i reconeixement, amb transport de queviures, correu, medicaments.
- Evacuació de ferits. Avions-ambulància que transportaven ferits a la rereguarda, i fins i tot a França.

Malgrat el masclisme imperant, encara més en l'àmbit militar, es va guanyar el respecte absolut dels seus companys i superiors per la seva sang freda i habilitat tècnica.

Tanmateix el seu esforç i els del altres republicans no va fer possible evitar que el

feixistes guanyessin la guerra, per tant, com a molts d'altres personatges valuosos de la nostra societat, es va veure obligada a exiliar-se. S'establí a Anglaterra amb el seu marit, també pilot, Josep Maria Carreras. Mai va tornar a volar professionalment.

Després va venir la Segona Guerra Mundial, i un cop es va acabar, ... la societat va encarregar-se de "retornar a les dones al lloc que els pertoca". Se les va utilitzar i van poder "ocupar el lloc dels homes" mentre ells eren a la guerra, però després van voler tornar-les a tancar a les llars. Mari Pepa Colomer va morir el 2004 a Surrey, lluny de la Catalunya que va veure les seves proeses, però sense haver perdut el seu esperit lliure.

Reivindicar la seva figura, com la de tantes altres dones oblidades, és de justícia històrica. Ella no només va conquerir el cel; va obrir el camí perquè moltes altres dones entenguessin que no hi havia cap sostre —ni de vidre, ni de núvols— que no poguessin travessar. La seva vida és el testimoni fefaent d'una República que somiava alt i d'una dona que va tenir el coratge de fer-ho realitat.

Bibliografia:

- La Vanguardia del 22-01-1931; Fotos Victor Colomer
- Articles Jaume Barbera Canudes: Diari de Sabadell 11-12-2021

Roser Garcia

Llengua i país

Com cada any Plataforma per la Llengua ha organitzat un acte per recordar la figura d'en Martí Gasull i per atorgar els premis a aquelles persones o entitats que treballen a favor de la nostra llengua. El premi a la innovació el va rebre el projecte *Easy Catalan*, La Bressola, que havia quedat finalista els tres anys anteriors, va rebre el premi per votació popular i, finalment, el guardó especial del jurat es va concedir a l'activista alguerès Carlo Sechi.

En acceptar i agrair el premi, Guillem Nivet, president de l'Associació la Bressola, de la Catalunya Nord, va dir unes paraules i jo en voldria destacar dues idees que se'n desprenen i que crec que ens han d'ajudar a entendre en quina situació es van trobant les llengües europees sense estat. «Una llengua sense un país al darrere, no és res», «La immersió funciona si és total. Si es fa a mitges, és bilingüisme, i el bilingüisme és colonialisme pur»

Si fem un repàs a la situació de les llengües

sense estat a Europa podem constatar la resistència dels estats on es parlen, a deixar-les desenvolupar. El govern francès disminueix les subvencions a La Bressola, que té cada vegada més dificultats per subsistir, a Itàlia, amb un govern ben conservador, el català de l'Alguer té més dificultats per desenvolupar-se que mai. A l'estat italià ja no li fa gràcia ni com a «peculiaritat per a estudiosos» I si ens referim a l'estat espanyol, amb un govern que s'autoqualifica d'esquerra comprensiva, es canvia la retolació de les autopistes, de nit i a les fosques, per por que l'accent obert i les terminacions dels plurals en «es» provoquin

accidents. I encara esperem que Europa permeti l'ús del català com a llengua europea de ple dret.

Sembla que l'actuació decidida dels parlants és imprescindible si no volem que la situació de la nostra llengua pròpia sigui cada vegada més precària i acabi essent prescindible. Parlem català sempre i amb tothom. Exercim els nostres drets com a parlants. Exigim que els polítics facin la seva feina. Depèn de mi, depèn de tu, depèn de tots...

Teresa Casals

Eduard Toldrà, quan la naturalitat esdevé nacionalisme

Dijous passat vaig tenir l'oportunitat d'assistir a una de les habituals trobades que s'organitzen a Vilanova i la Geltrú per xerrar de música. Tenia curiositat per saber més sobre un dels músics que ha orientat de sempre els meus coneixements musicals.

Ens vam trobar amb Antoni Ros Marbà, director del concert d'aquest diumenge a l'Auditori de Vilanova, en Salvador Mas i n'Edmon Colomer, també directors i amb els que ens uneix una llarga trajectòria des que érem molt jovenets.

Es tractava, després d'haver celebrat el quarantè aniversari de la Camerata Eduard Toldrà, de moure totes les sensibilitats i les iniciatives, per tal de crear un moviment, o associació, d'aquells que creiem que en Toldrà mereix el reconeixement com una de les grans figures de la música catalana de la primera meitat del segle XX.

He de reconèixer que aquest acte em va fer despertar de cop. I em vaig adonar que a casa hem tingut una figura que cal que reconeguem com a gestor del nacionalisme musical català i un dels grans músics -i no a casa nostra i prou- del darrer segle. Jo recordo haver cantat les seves cançons quan era petit, i més endavant, haver fet una part important dels estudis musicals a la seva ombra i amb

el privilegi d'haver-lo tingut com a referent.

Però a la xerrada, vaig canviar conceptes. De cop, va desaparèixer un Toldrà que donava treball per desenvolupar una tècnica musical, va desaparèixer el director d'orquestra (fundador de l'orquestra municipal de Barcelona, avui Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC), i també l'instrumentista i professor, el creador del lied català, el compositor... i de cop, vaig comprendre que ens trobàvem davant d'un personatge que en sí mateix era el nacionalisme català fet música.

El fet de no haver pogut desenvolupar correctament una formació musical perquè va tenir, repartits per la seva vida, una primera guerra mundial en el temps d'aprenentatge, una guerra civil a Espanya quan tocava

desenvolupar la feina, i una segona guerra mundial quan hauria hagut de projectar-se com a gran músic i mestre, va redirigir-lo enmig d'incomprensions, traves i impediments. I malgrat tot, tenim el privilegi de comptar amb ell com si la seva persona i sobretot, el seu llenguatge, fos la música catalana en si mateixa.

Al llarg dels segles s'han anat definint les característiques estètiques, harmonia, melodia... que entenem, per ser com són, les músiques que identifiquen els pobles que les fan. I d'això en diem el nacionalisme a la música. Cada poble té un llenguatge musical que el caracteritza, i uns compositors que en són els seus millors representants. Si parlem de Richard Wagner, Béla Bartók, Edvard Grieg, Antonin Dvořak, Dmitri Xostakovitx, Manuel de Falla, i tants altres que podríem esmentar, de seguida sabrem quin és el país del qual van fer capdavantera l'obra de cadascun d'ells. I per això, tenim una raó més per saber que Catalunya té al capdavant també un músic que li dona la identitat: Eduard Toldrà i Soler.

Ramon Alonso

Dignitat a l'ensenyament: per què m'he plantat aquest 11 de febrer?

El passat 11 de febrer, el dia a dia habitual dels nostres instituts es va transformar en una jornada diferent quan molts docents vàrem anar a la vaga. Aquell dia, com a professor, vaig decidir que la millor lliçó que podia impartir no es trobava dins els llibres de text sinó en el fet de participar d'aquesta aturada i de la manifestació a Barcelona. No va ser una decisió d'impuls sinó un acte de coherència amb la vocació que em sosté. Per a tots aquells que no sou docents, és possible que no sapiguen el perquè d'aquesta aturada tan necessària com imprescindible i, per això, crec convenient fer-vos cinc cèntims amb aquest article.

L'asfíxia de la burocràcia

La fatiga no només prové de la manca de recursos, sinó també de l'asfíxia administrativa que empresona el professorat en el seu treball diari. Ens hem plantat contra una burocràcia invasiva que ens allunya de la nostra veritable essència: ensenyar. Avui, els docents naveguem entre un oceà d'aplicatius, informes i plataformes que reclamen un temps que hauria de ser sagrat per a la preparació de les classes i l'atenció directa de l'alumnat.

La manca d'inversió crònica.

La Llei d'Educació de Catalunya (2009) estableix que la inversió educativa hauria d'arribar al 6% del Producte Interior Brut (PIB) però amb les dades més recents i els informes de plataformes educatives s'observa que, actualment, la inversió real a Catalunya se situa només a l'entorn del

2,7% o 2,8% del PIB. Aquesta xifra és notablement inferior no només al que dicta la pròpia llei catalana, sinó també a la mitjana de la Unió Europea (que volta el 5%) i a la mitjana espanyola (que se situa sobre el 4,3%). Aquesta diferència representa milers de milions d'euros que les entitats educatives reclamem per poder reduir ràtios, millorar infraestructures i desplegar totalment el decret d'escola inclusiva.

La falsa inclusió, la diversitat inassumible

Parlar d'una escola inclusiva per a tothom sense dotar-la de vetlladors, de psicopedagogs i de figures de suport és bastir un pont sense baranes. Avui, inclusió és una paraula buida. Sabíeu que un 35% dels alumnes de Catalunya tenen un Pla Individualitzat i que aquest percentatge s'ha duplicat des del 2022? Sabeu el que significa tractar amb aquesta diversitat pautaada a l'aula? (i no parlem de la no pautaada o temporal). Us podeu imaginar què significa tractar aquesta diversitat amb 28 o 30 alumnes a l'aula? I el nivell de burocràcia que representa?

La llengua, el nostre refugi comú

El model d'immersió lingüística no és només una estructura pedagògica; és la llavor de la nostra cohesió social, el refugi on tots ens reconeixem com a iguals. Davant les pressions que volen esquerdar aquest consens, els docents representem uns dels guardians d'una llengua que és, per damunt de tot, una eina de futur i que la política no ha sabut defensar amb fermesa.

Les esquerdes d'una dècada

Finalment, també m'ha empès a la protesta la ferida oberta de les retallades, una erosió que ja dura més d'una dècada. La pèrdua de poder adquisitiu que hem patit aquests darrers anys ja no e spot mantenir per més temps i cal regularitzar una situació anòmala. Les dades parlen per si mateixes.

Per concloure

Evidentment, fer vaga té un preu, personal i econòmic, però el preu del silenci és infinitament més car. L'11 de febrer no vaig anar a l'institut precisament perquè estimo l'ofici de transmetre saber. Ens hem plantat per no haver de demanar perdó pel futur que estem construint, per poder mirar als ulls el nostre alumnat i dir-los que, quan va caldre, vam saber aturar el món per defensar el seu dret a heretar una educació pública, digna i lliure.

Nicolau Sagrera

